

Mi írtuk

Vers- és mesegyűjtemény

**Mesék,
Történetek**

MESEBELI ISKOLA

Egy olyan mesebeli iskolát mutatunk be nektek, amely Zagyvarékason található. A neve: Süsü iskola.

Képzeljétek el, itt minden nap történik valami érdekes. Nagyon sokan járnak versenyekre, s rengeteg a jó tanuló. Vannak különböző szakkörök is, például szorobán, magyar szakkör, tánc szakkör. A lányok remekül táncolnak.

A táncról jut eszembe, „Süsü” is táncolni akar. Az iskolánk kabalája Süsü, a sárkány, ő egy fiú.

Ha egy ötöst szerzünk, kapunk egy Milka tábla csokit. A tanárok marcipánból vannak és a gyerekeket nagyon szeretik. Az osztálytermek tele vannak virágokkal. Az elsősök akkorák, mint a hangyák. A másodikosok a törpékhez hasonlítanak. A harmadikosok akkorák, mint a varázsszékek. A negyedikesek a királyok. Kivéve a fiúk.

Nagyon jól tanulnak a tanulók. Szeretik a tesit, a magyart, a matekot és a rajzot. Rajzórán manókat rajzolnak, mert szeretik a kicsi csöppségeket.

Az órák 20 percesek. Az igazgató étcsokiból van, és sosem büntet meg senkit. Az egész iskolában a házi feladat az 1-es szorzó szokott lenni.

Ez az iskola nagyon jó, ezért szeretek ide járni.

Kovács Éva és Rácz Daniella 4.a osztályos tanulók

SEHOLSINCSORSZÁG

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány. Egyszer leült az íróasztala elé, és elkezdett tanulni.

Tanult, tanult, csak tanult, és amikor elfáradt, egy kicsit pihent.

- Jaj, de elfáradtam! - mondta.
- Lefekszem egy kicsit az ágyra.

Telt-múlt az idő, és a kislány elaludt. Azt álmodta, hogy Tündérorszámban járt, és ő is egy tündér volt.

A tündérlányok és a tündérfiúk között ő volt a legszebb, ezért tündérmirálynőnek választották.

Egyszer így szólt:

- Kistündérem, menjetek el a virágos rétre, és hozzatok el nekem a kék csillogó virágot!
- Elhozzuk tündérmirálynő - mondták a barátai.

Összefogtak hát és elindultak.

Ahogy mentek a rétre, útközben rengeteg dolgot találtak. Csillogó kagylókat, szép virágokat, virágport csipegető méheket is. Találtak gonosz állatokkal is. Az egyik kisfiúnak a szárnyát elkapta egy nagy varangy.

- Segítség, segítség! Elkapott ez a csúnya béka!

Először a nagyobbak próbálták húzni a fiút, aztán a kicsik is, végül az idősek. Így sikerült kiszabadítani, de a szárnyán egy karcolás lett. A csapatot két részre osztották. Az egyik csapat elindult a virágért, a másik csapat a kisfiút hazavitte. A rétre érve kiásták a virágot, de elfelejtették, hogy melyik úton jöttek.

Sok keresgélés után megtalálták a hazavezető utat, és hazatértek a virággal.

A tündérkirálynő megköszönte, hogy elhozták neki a virágot:

- Köszönöm!

Kopp! Már csak azt lehetett hallani, hogy Kati feje koppan a földön.

- Ez csak egy álom volt?

Mondok Evelin 4.b osztályos tanuló

A tavaszt gyűlölő nyuszi

Megjött a tavasz. Virágokba borultak a fák, előjöttek az állatok, s a Tavaszi Tündér is az erdőt járta.

Egyszer ez a tündér felrepült egy gyönyörű fa tetejére. Onnan látott egy barlangot. Gyorsan odaröppent és benézett. Valami mocorgást hallott, ezért beljebb ment.

- Ki van ott?
- Senki. - hangzott a válasz.
- Na, ne bohóckodj, gyere elő!

Hirtelen egy apró, aranyos, szürke nyuszi ugrott elő.

- Szia!
- Szia!
- Te miért nem játszol kinn a mezőn?
- Mert nem szeretem a tavaszt.
- Nem?
- Nem.

Hát erre a tündér majd hanyatt esett.

„Még hogy nem szereti a tavaszt.” - gondolta.

A nyuszi beljebb ugrált aranyos kis tappancsával.

Természetesen a szépséges tündér követte. Egy hosszú folyosón mentek át, s végül egy takaros, kis szobába értek.

- Te még mindig itt vagy? - kérdezte parányit dühösen.
- Igen. Azt akarom, hogy gyere ki.
- Isten ments! Én aztán soha nem megyek ki.
- Miért nem? Az erdő tele van hatalmas fákkal, szép virágokkal és kedves állatokkal.
- Ó, tényleg? Hát a hatalmas fa kidőlhet, amikor alatta vagyok. A

virágokra könnyen allergiás lehetek. Ezek az állítólag kedves állatok pedig megehetnek. Hű, de csodálatos ez az erdő, mondhatom!

- Kérlek! Vigyázok rád,

esküszöm, csak gyere ki!

- Esküszöl?
- Bizony, esküszöm én!
- Legyen. Kimegyek.
- Ez az! Éljen! Hip-hip-hurrá!
- Erre gyere! - mondta mély hangon a nyuszika.

Kiérték az erdőbe. A nyuszi vissza akart ugrálni, de a tündér nem engedte.

- Nézd! Ez egy virág - kezdte a lepkeszerű lány.
- Nem túl szép.
- Ó, most látom, itt a tó telis-tele halakkal!

- Nem szeretem a halakat.
- Nahát, itt vannak a szép, díszes pillangók!
- Utálok minden olyan élőlényt, aminek szárnya van.

Erre aztán a tündér mérges lett, és úgy döntött, kimennek a mezőre. Nahát! Csodák csodája, tetszett a nyúlnek. A többi emlőssel vígan játszadozott a fűben.

- Ugráljunk, mint egy gazella! - süvöltött fel a nyuszika.

S öt perc múlva mindenki ugrált, s hol itt, hol ott tűntek fel.

- Mégiscsak tetszik az erdő?

De ezt a kérdést meg sem hallották. A tündér mégis tudta, hogy igen a válasz.

Végre abbahagyták a játékot. Odament a nyuszi a Tavaszi Tündérhez, és azt mondta neki:

- Köszönöm!
- Szívesen, de mit?
- Hát azt, hogy megmutattad, az erdő mókás, sőt mesés.
- Ó, hát én, én... én csak a dolgomat végeztem.
- Te ezek szerint egy igazi jó, szorgalmas dolgozó vagy.
- Azt hiszem.

Azóta minden állat szereti az erdőt, ráadásul a nyuszi és a tündér barátok...

Timkó Krisztina 4. b osztályos

tanuló

A csodálatos álom

Egyik este lefeküdtem. Anya olvasott nekem egy mesét. Egy csodálatos világról szólt. Amikor befejezte, rögtön elaludtam.

Arról álmodtam, amit a mesében hallottam. Ebben a világban minden csokiból volt. A házak, az utcák, még a járművek is. A buszok is csokoládéból készültek. Aki fel akart szállni rá, cukorkával fizetett. Az utcán csokiemberek sétálgattak. A fákról csokigyümölcsök lógtak. A város mellett csokifolyó kanyargott, amiben a halak nyalókák voltak. Csobogott a csoki benne. Még az emberek is csokiból voltak, köztük én is.

Volt egy csokikutyám. Barna volt a színe. Amikor megsimogattam, ragadós, csokis lett a kezem. Én egy fánkkal játszottam vele, ami a frizbije volt.

A városban nem voltak felnőttek, csak gyerekek. És azt csinálhattunk, amit akartunk. Iskola sem volt! Amikor megéheztünk, ehettünk finom csokit.

Álmomban épp csokit majszoltam, amikor felébredtem.

Antal Réka és Batka Dzsenifer 4. b osztályos tanulók

A mesebeli iskola

Egyszer anyukánk beíratott bennünket az általános iskolába, pedig mi nem akartuk, mert azt gondoltuk, hogy nagyon rossz lesz.

Elérkezett a szeptember elseje. Nagyon izgultunk, hogy vajon milyen lesz a tanulás. Megérkeztünk az iskola elé.

- Anyu, ez milyen iskola?

Anyu nem szólt semmit, csak hallgatott. Biztosan tudta, hogy ez jó lesz nekünk. Csak jót akart nekünk. Beértünk a tanterembe, a tanító

néni rögtön mondta, hogy hová ülünk. Az első padban foglaltunk helyet. Nagyon csodálkoztunk, hogy a szék marcipánból volt, a pad pedig vattacukorból. A faliújságok meg a kréták Milka csokiból. A tanító néni kérte, mutatkozzunk be. Minket hívott ki a tanár néni.

- Hogy hívnak titeket? - kérdezte.
- Engem Zsófinak.
- És téged?
- Én Betti vagyok.

Ezután visszaültünk a helyünkre. Tanár néni kiosztotta a tankönyveket, amik persze vattacukorból voltak. Kinyitottuk, és nagyon ragadt a kezünk. Kikéredzkedtünk a mosdóba. A mosdókagyló fagyiból volt. Megnyitottuk a fagy csapot.

- Húha, Zsófi, a csapból üdítő folyik!

- Ilyen is van?

Visszamentünk a tanterembe. Elmeséltük a többi gyereknek. Tízórai szünet lett. Hozták a tízórait és az almát. Az alma vaníliás fagyiból volt. Utána kimentünk az udvarra. Leültünk a szőlőcukor padra. Öt perc múlva becsengettek. Sorakoztunk és bementünk a csokoládé ajtón. Bementünk az osztályba, és még tanultunk. 45 perc múlva kicsengettek és haza kellett menni. A tanító néni kiengedett minket a csokiajtón.

Hazafelé arról beszélgettünk, hogy milyen jó volt ez az iskola. Alig várom, hogy holnap is menjünk!

Így ért véget Betti és Zsófi története.

Balázs Zsófia és Vaszi Beáta 4. b osztályos tanulók

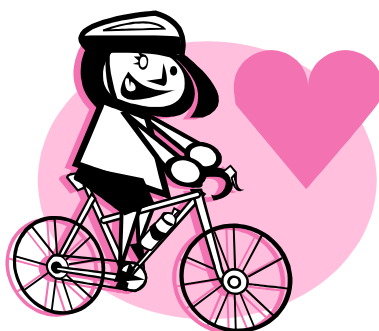
NAGY DURRANÁS VOLT

Tavaszi szünet előtt két héttel megszerveztünk egy bicikli túrát.

Nagyon örültünk neki, hogy el tudtunk innen szabadulni. Amikor megérkeztünk Budapestre, már vártak minket. Elvittek minket a szállásunkra, ahol lepakoltuk táskáinkat. Ezt követően az egyik kísérőnkkel elmentünk kerékpárt kölcsönözni az egyik üzletbe. Sajnos, a bolt vezetői nem voltak túl kedvesek, és egy óras győzködés után tudtunk szerezni biciklit.

Másnap reggel fél 6-kor ébredtünk, és gyorsan összepakoltuk táskáinkat. 7 órakor indultunk kb. 80 km-es túrára. Amit a tervezett időnél hamarabb másfél órával előbb teljesítettünk. Vasárnap szintén 6-kor keltünk, mindenki összepakolt és indultunk haza.

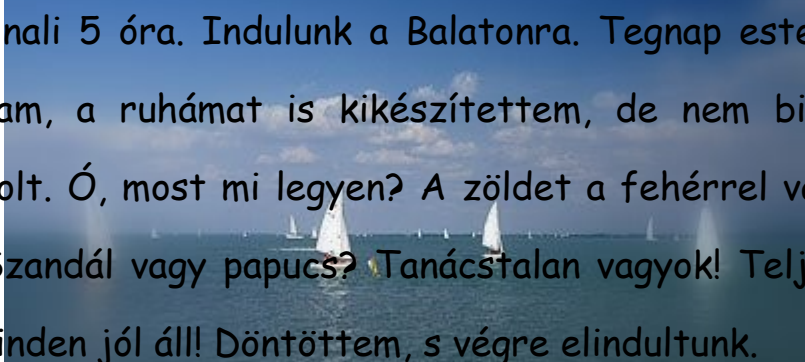
Úgy gondoljuk ez a szakasz nehezebb volt, mi sem bizonyítja jobban 2 társunk gipsszel érkezett haza.

Kéri Regina 5. b osztályos tanuló

S akkor jöttem én

Úristen valaki szól: Dzseni! Dzseni ébresztő! Dzseni, kelj már fel! Dzsennifer! - Ez anya. - Dzseni, bepakoltál? Dzseni, készülődj, indulunk!

Hajnali 5 óra. Indulunk a Balatonra. Tegnap este már mindent bepakoltam, a ruhámat is kikészítettem, de nem biztos, hogy jó döntés volt. Ó, most mi legyen? A zöldet a fehérrel vagy a sárgát a lilával? Szandál vagy papucs? Tanácstalan vagyok! Teljesen mindegy, nekem minden jól áll! Döntöttem, s végre elindultunk.

Kb. 3 óra lehet, ma is nagyon meleg lesz, meg lehet fulladni a kocsiban, klímánk viszont nincs! Hatalmas a tömeg, mindenki a partra igyekszik. Amint kiszálltam a kocsiból, egy hatalmas plakáton akadt meg a szemem, amelyen az állt hatalmas betűkkel:

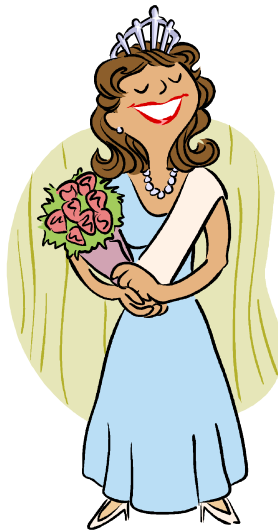
2010. július 25.

Balaton szépe választás

Úgy érzem, ez a program nekem való. Sodródunk a tömeggel a hatalmas színpad felé. Dübörög a zene, Hannah Montana a sztárvendég. A színpad sarkában a rendezők nagy kétségbeesetten tárgyalnak, kapkodnak fűhöz-fához. Egyszer csak megszakad a zene, éles sípolás hallatszik. A rendező hölgy a mikrofonhoz lép. Felkéri a fiatal, csinos lányokat, hogy aki úgy érzi, színpadra mer lépni, azok a sátornál jelentkezzenek, mert az egyik versenyző megbetegedett, és fontos, hogy meglegyen a létszám.

És akkor jöttem én, tolakodva vágattam a sátor felé. Legalább húszan voltunk. A rendező rám mutatva azt mondta: ő kell nekem, magas, csinos és szép. Tehát beválogattak.

Jött a szokásos smink, fodrász, átöltözök. Tisztára, mint a TV-ben. S mire észbe kaptam, a színpadon voltam. Pörögnek az események, már túl vagyok a bikinisen és az utcai ruhás felvonuláson. Most báli ruhában tipegek a mikrofonhoz, hogy bejelentsem, számomra fontos a világbéke.

Már mindenki nagyon ideges, várjuk a zsűri döntését. És csodák csodája: 2010. Balaton Szépe T. Dzs. Hannah Montana lépdel felém a királynői koronámmal. Amint a fejemre kerül, felbőg a fűnyíró, felébredek, ez csak egy álom volt...

Tóth Dzszenifer 5.a osztályos tanuló

HÚSZ ÉV MÚLVA

Date: 2030. 05. 10. de. 8 óra 20 perc

Épp úton vagyok Amerikába, az USA-ba a világ legjobb haverjaival és egyben csapattagokkal. Ugyanis egy hip-hop, break tánccsapat tagja vagyok, és sorra nyerjük a versenyeket, megyei fordulókat, országosokat, és most a világbajnokságra jutottunk be, aminek a neve: Super Break Dance verseny. 12 országból jönnek csapatok, és eldől, hogy ki lesz a világ legjobbjá.

2030. 05. 12. de. 5 óra 17 perc

Hosszú és fárasztó utunk volt, de végre ideértünk, és ennek örülünk, mivel a kisbusz, amivel jöttünk, nem épp a legkényelmesebb, főleg hogy a 3 napból az utolsón, a buszon éjszakáztunk. Elértünk végre a szállodába, ott már ki volt jelölve a szobánk, és az összes többi csapaté is.

Bár nem ugyanazon a nyelven beszélünk, de hamar összehaverkodtunk. Na, de alvás, mert 8 óránk van hátra.

Du. 2-kor indulunk melegíteni és nyújtani, mert anélkül nincs gyakorlat.

Du. 4 óra van, kész vagyunk a melegítéssel és próbáltunk is. Úgy érezzük, felkészültünk, irány a sminkszoba. Szépen felzselézik a

hajunk, már akin nem pörgő sapka lesz. Felkapjuk az egyforma ruhákat, amin megtalálható a nevünk és a csapat neve is, a Street Dance. A melegítő felsőre is ez van írva.

Kezdődik a show. Négytagú zsűri lesz. Élő egyenes adásban megy minden. Az újoncok izgulnak, de hát még szép, hogy mi nem. 32 évesen nekünk már vagy 80 versenyünk volt.

Kész is a verseny menetrendje, olvasom:

1. Jamaica csoportja
2. Florida csoportja
3. Németország csapata
4. A hazai, amerikai csapat
5. Lengyelország csoportja
6. Angliai lányok
7. Ausztrália csoportja
8. A Magyarországot képviselő csoport
9. Franciaország csoportja
10. Csehország csoportja
11. Szlovénia csoportja
12. Ausztria csoportja

Már nagyon közeledünk a miénkhez, most a lengyelek táncolnak. Már mi is izgulunk. Ausztrália csoportja végzett. Mi jövünk, hallatszik a színpad mögött a nevünk: Street Dance Magyarországról.

Kezünket összerakva kiabáljuk, hogy magyarok, alázzuk le őket! Indul a zene, gyorsan beállunk.

Tánc, tánc, tánc...

Eljön a finálé ideje, az a rész, amikor mind a nyolcan beállunk, és feldobjuk az egyik kis táncosunkat, Alexot, egy 28 éves, nagyon tehetséges fiút, majdnem a földről 6 méterre.

És vége a táncnak. Taps, füttyülés.

Örülünk, boldogok vagyunk. 20 perc, és vége az összes többi előadásnak.

Eredményhirdetés.

Nagyon izgul mindenki, mire kimondják, hogy az első helyezett a Street Dance. Hihetetlen boldogság...

Rafael Richárd 6.a osztályos tanuló

Lili, Fényes és Gömbi

Egyszer talán elég régen ahhoz, hogy mese legyen, élt egy lány. A lány neve Lili volt. Lili nagyon szeretett volna saját állatkát, és kapott egy aranyhalat, akit Fényesnek nevezett el, mert csak úgy fénylett a pikkelye.

Fényes befogadásának több előnye is volt: végre nem volt egyedül. A szomszéd bácsival is megismerkedett, sőt néha napján át is ment hozzájuk. Naponta kiment az erdőbe málnát szedni, de most az aranyhalat is magával vitte. Úgy gondolta, Fényes örülni fog a málnának. Beértek az erdő közepébe, és letette az üvegcsét, amiben Fényes volt.

Szedni kezdte a málnát, és Fényesnek is adott belőle, de neki nem ízlett. Később tovább mentek, és egy igen furcsa lény döcögött feléjük. Valahogyan odamerészkedtek és megfogták. Lili és Fényes rohantak haza, hogy megkérdezzék, mi az. Miután hazaértek, Lili felkiáltott:

- Anyu! Anyu! Mi ez a duci kis lény?
- Medvebocs. - felelte az anya.

Nagyon tetszett neki a kis lény alakja, így Gömbinek nevezte el. Fényes és Gömbi jól kijöttek egymással, de Lili sem panaszkodhatott. Sokat játszottak együtt, és minden nap mentek málnát szedni.

Egyik nap Gömbi odavezette Lilit egy málnabokorhoz, ami közvetlen a folyó mellett volt. Mikor a málnát szedni kezdték, Fényes a folyóba esett. Lili kiabálni kezdett:

Segítség! Segítség!

Gömbi beugrott a vízbe, és keresni kezdte Fényest. Sajnos, nem találta meg. Lili estig ott sírt a folyó mellett. Már az anyukája ment érte, hogy hazavigye. Másnap is kiment Lili a folyóhoz, de most Gömbi nélkül. Gömbi azt hitte, hogy Lili már nem szereti, mivel nem vitte magával, és elszökött otthonról.

Mikor Lili a folyóhoz ért, Fényes a kezébe ugrott. A lány nagyon örült a kishalnak. Boldogan haza indultak, s mikor haza értek, Gömbi sehol nem volt. Lili keresni kezdte a medvebocsot, de nem találta sehol. Másnap előkerült Gömbi is, és végül boldogan éltek, ha meg nem haltak.

Ha hiszed, ha nem, így volt.

Zsákai Amália 8.a osztályos tanuló

A VISSZAEMLÉKEZÉS

AZ ELVESZETT ROSALINDA

Egyszer még nagyon régen, volt egy nagy sziget, és azon a szigeten egy királyi pár és a többi lakos élt.

A királynőt Susannának, a királyt Vilmosnak hívták. Volt egy fiúgyermekük, akit Cristophernek hívtak, 7 éves volt. Ezen a szigeten nagyon szeretik az állatokat. A királynőnek volt egy kiskutyája, akit nagyon szeret, és nagyon rossz lenne, ha elveszítené. Úgy törődött vele, mintha a saját fia lett volna. Bobnak hívták.

Mikor esteledett épp egy nagy vihar közeledett a sziget felé. Dörgött, csattogott az ég, de szerencsére gyorsan elmúlt. Másnap a király őrzáratozni küldött 5 katonát, hogy nézzék meg, megrongálódott-e valami a viharban. A tengerparthoz érve egy lányt pillantottak meg. Közelebb mentek, hogy tisztán lássák a lány arcát. A haja aranyzőke, a szeme világoskék, és az arca hófehér. Valószínűleg kisodorta a partra a víz, mivel nagyon közel volt a teste, szinte a térdéig vízben volt. A katonák felvették, és a palotába vitték.

Mikor a palotába értek, jelentették Vilmos királynak ezt az esetet, és az 5 katona átadta a lányt a szobalányoknak. Az egyik szobalányt Mirandának hívták, átvitte egy szobába a lányt, és vizes borogatást tett a fejére. Elmúlt 2-3 óra, és kinyitotta a szemeit. Susanna, Vilmos és az 5 katona, és persze Miranda, ott figyelték az

ébredését. A király kérdezgetni kezdett tőle. Először azt kérdezte, hogy hívják. De ő erre a kérésre nem tudott válaszolni, úgy ahogy a többi kérdésre sem. Vilmos király a palotába rendelte a gyógyítót, hogy megvizsgálja a lányt. Mikor megérkezett, megvizsgálta, és azt mondta:

- Valószínűleg eszméletlen volt, és ezért a lánynak emlékezet kimaradásai vannak, eltart egy jó darabig, talán 1-2 évig, de lehet, hogy örökre.

A lány 5 éves lehetett. Mivel nem tudja honnan jött, hová valósi és mi a neve, befogadták a népek közé. Egy nő vette magához, Lüsü. Azon gondolkodtak, milyen nevet adjanak neki, mivel szép volt, a Rozi nevet kapta, ez a név illett is hozzá.

Teltek-múltak az esztendőök, és Christopher elég idős volt ahhoz, hogy feleségül vegyen valakit. De nem akárkit, hanem királynőt vagy hercegnőt, mert egy egyszerű lányt nem vehetett el. Christopher 17, Rozi pedig 15 esztendőös volt. Nagyon jól megvoltak egymással. Eljött a nap, mikor a király a fia elé állt, és azt mondta:

- Fiam, mielőtt átadnám a trónt neked, feleségül kell vened valakit.

El is kezdték a kiválasztást. Két hét múlva találtak is egy szép barna hajú lányt, aki királylány. A bemutatkozást aznap estére tették, mikor megtalálták a lányt.

- Szinte összeilletek Christopherrel, mert a lánynak is barna haja lehet. - mondta a királynő.

Este találkoztak. Susannának igaza volt, tényleg barna a haja a lánynak. A királyi pár bekísérte őket a palotába, majd a bőséges vacsora mellett tervezgették az esküvőt. Sok egyeztetés után jövő őszre tették. A királynőt Bellának, az anyukáját Tiffaninak hívták.

Bella és Christopher jól összeismerkedtek, de sajnos Rozival több volt, mint barátság, és Christopher kételkedni kezdett a barátságban.

Tiffani észrevett, hogy nem szereti Bellát, és egy tervet kezdett szőni, mit csináljon, hogy Rozi ne álljon a királyfi és Bella közé. Ki is talált egy varázspont, aminek a segítségével beteggé teszi az embereket, állatokat. Tiffani beteggé tette az állatokat, és kitalálta, hogy akik idejöttek új állatok, fertőzőek. Rozi kismajma, Ezüst, sünije, Tüskés és egy csincsilla, akit Kikynek hívtak. Elfogatta Tiffani a királlyal Rozit, és börtönbe vetették. A királyfi próbálta megmenteni, de apja nem engedett. A börtönőrök egy kis börtönkosztot adtak Roziéknak. A csincsilla, vagyis Kiky evett a kosztból és beteg lett, mint a többi állat. Furcsa pöttyök jöttek ki rajta. Később Roziéknak sikerült megszökni és Christopherhez igyekeztek. Mikor ezt megtudta Tiffani, beszélt a királlyal, hogy az esküvőt hozzák előre 2 nappal. A király beleegyezett. Christopher tiltakozott, de nem volt választása, mert ha nem veszi feleségül Bellát, tömlöcbe vetik Rozit, ha elveszi, akkor egy hajóval hazaviszik. Így muszáj volt elvennie Bellát.

Rozit elvitték a hajóhoz, hogy hazavigyék. Félúton a kapitány megrántotta a kormányt és Roziék a vízbe estek. Miközben az állatai és ő kiabáltak eszébe jutott minden. Hol lakik pontosan, hogy a teljes neve Rozalinda, úgyhogy a királynak és feleségének szerencséje volt, hogy a Rozi nevet választották neki.

Rozalinda hívta a delfineket, mert értett a nyelvükön. A delfinek megjelentek, és Roziékat visszavitték a szigetre Christopherhez. Meglátták Tiffanit, hogy port szórt a tortára, ami a betegséget okozta. Rozi tudta az ellenszert és kikeverte. A kismajommal, Ezüsttel küldte Rozi az ellenszert, hogy gyógyítsa meg a királynő kiskutyáját, Bobot, hogy bizonyítsa ártatlanságát. Már a katonák, a király és a királyné ott volt, amikor Bob odaszaladt Susannához épen és egészségesen. Vilmos és Susanna hitt a lánynak. Elmondta Rozi, hogy kitette és mit tett ez a valaki. Tiffanit lecsukták, Christopher és Bella mivel nem szerették egymást, barátok lettek, és az állatok megmenekültek.

Mikor mindez megtörtént, Rozi elmondta Christophernek az igazi nevét, és ahogy kimondta, az anyukája meghallotta, és azt mondta, hogy neki is egy Rozalinda nevű lánya volt. Amikor kiderült, hogy Rozi egy hercegnő, Christopher elvette feleségül, és még most is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Czifra Julianna 8.a osztályos tanuló

versek

A tanórák

Bemutatjuk nektek,
Hogy a mi szemünkben,
Milyenek a tanórák:

Kezdjük: Matekóra,
Olyan, mint a majomóra.
Egész órán számolunk,
Egyébként meg bámulunk.

Következő: Olvasás,
Egész nap csak magolás.
Sok az unalom,
Kevés a jutalom.

Azután jön az ének,
Sokan is félnek.
Pedig aztán csuda jó,
Vannak bizony tanulók!

*Kovács Éva 4.a és
Timkó Krisztina 4.b osztályos tanuló*

Virágom, virágom

Virágom, virágom szép
Tavaszi virágom,

Olyan vagy, mint egy
Gyönyörű álom.

Csókollak én téged
Éjjel-nappal,

Nem tudok betelni az
Illatoddal!

Mikor megvettelek, csak
Mag voltál,

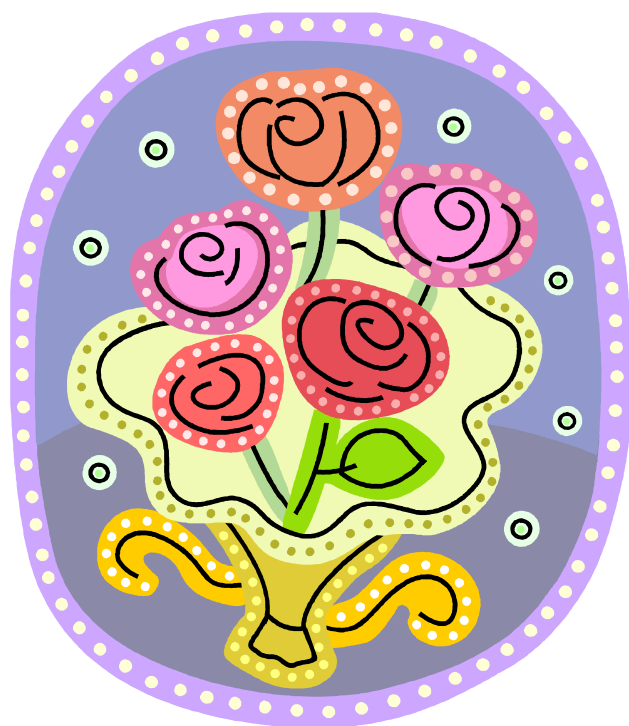
De most egy
Illatos virágszál.

Kis korodban
Virgonc voltál,

De most egy
káprázatos virágszál!

Mikor csak
Nőttél, nőttél,

Tudom, hogy te leszel az
Az egyén!

Piroska Katalin és Kéri Regina 5. b osztályos tanulók

Mesés "találkozás"

Alkonyatkor, tengerparton
Állott egy kis leányka,
Nem lehet ő senki más sem,
Csak ki kedvesét várja.

Hajón áll a szép kedvese,
Hajó úszik tengeren,
Hazafelé tart az ifjú,
Oda várja szerelme.

Keserves út van mögötte,
Kemény próbák özöne,
Kiállta ő mindegyiket,
Hajtotta a szerelem.

Befutott a kicsiny hajó,
Tömeg várta örömmel,
Nem törődött a tömeggel,
Szép leányzót keresett.

Meg is lelte Liliánát,
Ott állott a közelben,
Ránézett és máris tudta,
Nem lankadt a szerelme.

Sebes léptekkel megindult,
Kedveséhez Eduárd,
Odaért és megcsókolta,
A gyönyörű leánykát.

Így maradtak még sokáig,
Míg a nap végleg lement,
S a feljövő hold fényében
Örök hűséget esküdtek.

Sokáig élt békességben,
A két ifjú szerelmes.
S egy év múlva gyümölcsükként,
Egy szép leány született.

Adriána volt a neve
Ennek a kisleánynak;
Így éltek hát boldogságban,
Eduárd és Liliána.

Kispál Klaudia Kata 8.a osztályos tanuló

VERS

Ezt a verset meg kell írnom,
Mert nem tudom, az élet
Gyötrelmeit meddig bírom.
Van boldogságom is, egy kevés,
De nem csillapítja szívem
Háborgó dühét.

Kis hajó vagyok
Az élet nagy tengerén,
Merre vetnek hullámai,
Nem tudhatom én.
De akármerre is kötök ki,
Abban biztos vagyok,
Hogy zátonyra vagy jéghegyre futok.
S jön az elsüllyedés,
A mélybe való, élet előli szökés.
És ha már lent leszek,
A boldogság kenyereből nem eszek,
A keserűség borából nem iszok.

Múlt; jelen; jövő.

Múltam van, jelenem van,
De jövőm nincs, és nem is lesz.
Ettem, amíg bírtam,
Születtem, felnőttem, szerettem és
Gyűlöltem.

Nevettem és sírtam,
s ezeket verseimben is megírtam.

Czifra Imre 8. a osztályos tanuló

Múlnak az évek

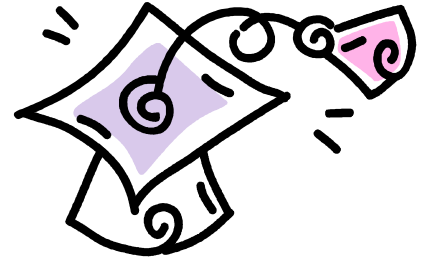
Múlnak az évek,
S ki tudja, hol lesz vége.
Talán már húsz évesen?
Vagy majd csak hetven,
De lehet, hogy negyven.

Ezt senki sem tudja,
Még ha akarnánk is,
Senki sem mondhatja meg,
Mikor legyen vége.

Mások azt szeretnék,
Ha örökké élhetnének.
Én nem. Én nem ezt akarom!
Az életre bízom, mikor, hol legyen vége.

Czifra Julianna 8. osztályos tanuló

Utolsó napjaink

Számtalan napot számolt már a naptár,
Mit együtt töltöttünk.
A fakéreg szintnél már feljebb jutottunk,
S kis virág szirmunk is elhullajtottuk.

Szétszóródunk, mint kiszakadt zsákból az üveggolyók,
Elszállunk majd, mint egy lufi a szélben,
De a szívünk mélyén még őrizzük a sok emléket.

Bizonyítványunk már csak a sarokban penészedhet,
Mert a tanári ajtaja számunkra végleg becsukódik.
Álmainkat álmodjátok ti tovább,
Mert nekünk már csak egy játékra van időnk.

Batka Adrienn, Kispál Klaudia Kata, Rácz Dzsenifer, Szojka Angéla, Visnyei Panna 8. osztályos tanulók

Utolsó hónapok

Már április van, de mindjárt május,
Telnek a hónapok, s napok.
Nemsokára vége az utolsó évnek,
De mi még mindig szeretünk téged.

Homonnai Melinda, Czifra Julianna, Gönczi Gabriella 8. osztályos tanulók

Múló éveink

Elmúltak óvodás napjaink,
Emléke most is elkísér.
Akárhová megyek,
Emléke bennem él.

Eljött az első év,
Mit diákként kezdtünk el.
A sok számolás, írás és olvasás,
Annyi más dolog,
Nehéznek tűnt mind.

Az évek gyorsan teltek,
Melyek még bennünk élnek.
Nemrég kezdtük a 8-at,
De lassan véget is ér az.

*Czifra Julianna,
Homonnai Melinda,
Gönczi Gabriella 8. osztályos tanulók*

Csata

Tanteremben ülök,
Verset is költök.
Ablakra nézek,
Örömet érzek.
Kint jó az idő,
Bent csata dúl,
Ami könnyen megvadul.
Ez nem csata,
A verseny harca.
A remény hajt, hogy győzhetek,
Mindenkit lefőzhetek.

De mi értelme a versenynek,
Hisz örömmel általa nem telhetek?
Minek a harc, ha semmit sem ér,
Minek folyjon hiába a vér?
Másoknál jobb lenni nem öröm,
Magamat kell legyőznöm!

*Antal Máté,
Czifra Imre,
Kiss Levente 8. osztályos tanulók*

Megírtam az álmom...

Megírtam az álmom neked,
Nem tudok írni ennél szebbet.
Fáradt vagyok, a könny mardossa szemem,
Menjünk el sétálni, kedvesem.

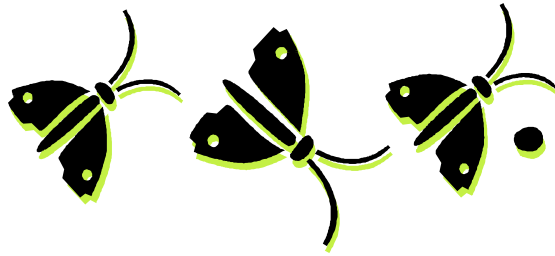
Ne hallgass most másra, fogd meg a kezem,
Most nem hagyhatsz el, gyere velem!
Hadd hajtsam a fejem most a válladra,
Gyere, menjünk le a Zagyva-partra!

Végigsimítok az arcodon, szemedbe nézek,
Kérlek, ne szólj semmit, most engedd, hogy én beszéljek!
Úgy hiányzol mindig, ne tedd ezt mégis velem,
Régóta már, hogy itt élsz a szívemben.

A szívem szárnyal, repes, ha veled vagyok,
Nézz az égre, és tőle kérdezd, hogy mit akarok.
Szívem, én nem sűrgetlek, várok rád egy életen át,
Nagyon szeretlek, örök időnkig számíthatsz rám.

Gönczi Gabriella 8. b osztályos tanuló

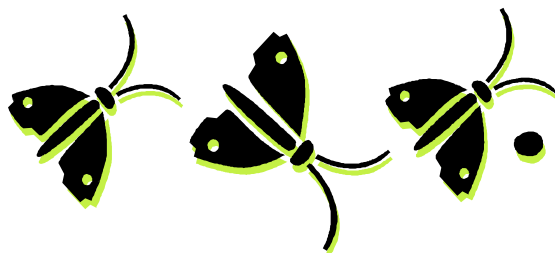
Állj ellen...

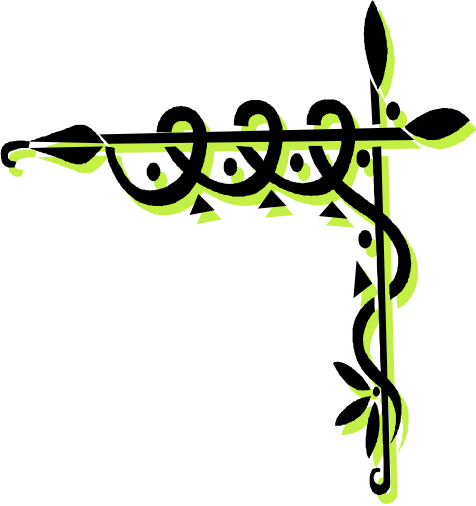
Állj ellen a kísértésnek,
Inkább add a feledésnek,
Mert vágyaid rabszolgája,
Elnyel, ahogy megkívánja.

Bármi lehet szenvedélyed,
Mely felkavarja életed.
Légy érettebb, és ne engedd,
Hogy uralkodjon feletted!

Vedd át te az irányítást,
És fogadd el a kihívást,
Mert ha vágyaidba esel,
Könnyen feledést keresel.

Gönczi Gabriella 8. b osztályos tanuló

Az élet kötelesség is, nem csak öröm

Örülni, örülni akarok,
A boldogság mézízét érezni
A szívemben és a számban.
Élvezni akarom az életet, de mert
Könnyeim sós íze marja most a nyelvem;
Lelkemet kudarcok keserűsége tölti be.
Halálra szánom magam, mert örömtelen az életem.

Az élet több mint a halál.
Életed megismételhetetlen csoda.
Ilyen még nem volt, és nem is lesz soha.
Csak most van. Életed ne dobd el, mint egy
Bumerángot, mert nem jön vissza soha.
Első vigyázója te lettél, és most őrzője is te vagy.
Nem ölheted meg magad!

Aki ismer, majd így kiált: Miért tetted?
Ez a kérdés döngetné koporsód.
A kérdezők szívét pedig összetörné.
Önmagad értékéért felelős vagy.
Mivé válhatsz? Mi jót tehetsz? Életedből mi terem?

Aki életre születik, élnie kötelesség.
Az erdők magukat nem vágják ki;
Az állatok öngyilkosok nem lesznek;
Csak az embernek van ilyen
Szerencsés hatalma, hogy az élet és a halál között dönthet.

*Teljesítsd kötelességed és dönts
az
élet mellett!*

Bármilyen egyedül élsz, bármennyire úgy érzed,
Senkid sincs, egyedülléted fáj a legjobban,
Mégsem vagy csupán magadé.
Valakinek valakije te vagy, te voltál, s te leszel.

Czifra Imre 8.a osztályos tanuló

